

faa kunde man antage, at disse vare fuldstændigere dannede og kvalificerede til at udnævnes til Officerer, end de, der tidligere, og efter kortere Tjeneste i Felten, vare udnævnte. Iøvrigt mener jeg, at, hvad de Bedkommendes Udnævnelse angaaer, og Bedømmelsen af deres Qualification, saa er det en Sag, som hører under Kronens Prærogativer. Krigsministeren, som gjør Forslag dertil, er Kongen ansvarlig, men ikke Rigsdagen.

Ordføreren: Den ærede Krigsminister er ikke stærk i Jurisprudentsen (Nei! Nei!). Jeg skal tillade mig at gjøre ham opmærksom paa, at der staar i Grundloven, at Ministrene ere ansvarlige for deres Embedsførelse; de kunne anklages af Folkethinget og skulle dømmes af Rigsretten. Besættelse af Embeder hører med under Ministerens Embedsførelse, og vi havde saaledes fuld Ret til at anklage Ministeren herfor; om vi ville gjøre det, bliver naturligviis et andet Spørgsmaal. — At Ministeren ikke har havt Ret i den omhandlede Sag, troer jeg, er temmelig indlysende. Alt, hvad der fremførtes om de to Hold førend de i September udnævnte Officerer, releverer aldeles Intet i denne Sag; disse Hold bestode, som allerede anført, ikke af Folk, der vare gaaede med i Krigen, men som havde besøgt Exerceerskolen: — jeg vil dermed ikke paa nogen Maade nedsette dem; det er Folk, som senere have gjort fortræffelig Tjeneste; — men angaaende dem har jeg slet ikke udtalt mig, jeg har slet ikke nævnt dem, jeg nævnte kun dem, der vare udnævnte under 1ste September, som de bedst fortjente blandt de forskjellige Reserveofficers-Hold, der ere blevne udnævnte, thi disse gik først i Krigen, og viste altsaa størst Iver, og de bleve først indstillede af Bataillonerne, og bleve altsaa anseete for de dygtigste; hvorimod de, der bleve ubeladte dengang, ikke i Genhold til det da sluttede Felttog bleve anseete værdige til at blive Officerer. Efter at da saaledes de Dygtigste vare blevne udnævnte i Sep-

tember, kom en Efterfølgelse af Folk med anerkjendte ringere Dygtighed, — at mange af dem senere have viist megen Dygtighed, vedkommer os ikke her —, disse fik Lov til at gennemgaae en Skole og tage en Art Examen, og bleve derpaa, uden at Bataillonerne havde havt mindste Anelse om, at de skulde være Andet end Reserveofficerer, pludselig udnævnte til Linieofficerer, uden at der var givet de tidligere under 1ste September udnævnte Reserveofficerer Leilighed til at gennemgaae denne Skole og til at opnaae en lignende Begunstigelse (Hør! Hør!). Altsaa disse, der vare blevne tilfidsatte af Bataillonerne, som kjendte dem, dem indrømmede man en væsentlig Gunst, som man nægtede dem, der af Bataillonerne vare indstillede som de langt dygtigere; denne Sag er klar, jeg troer ikke, at den kan benægtes. (En Stemme: Hvad var Grunden dertil?). Hvad der var Grunden? det gaar jeg ikke ind paa: det hører ikke herhen. — Der var endnu et Moment, som den ærede Krigsminister har omtalt, nemlig det om de 35,000 Rbd. og hans Duffe om at give dem til de daværende Reserveofficerer. Den ærede Krigsminister erholdt — jeg havde selv den Ære at være meddeeltig i denne Sag — 35,000 Rbd. til Reserveofficererne paa den Betingelse, at en Lov derom skulde fremlægges, og det var en afgjort Sag imellem os Alle, at denne Lov skulde fremlægges endnu i den daværende Rigsdags-Session (Hør!); men Loven blev ikke fremlagt. Hvad Forhold der har bevæget Statsraadet til at forkaste den Lov, Krigsministeren fremlagde, maa være os ubekjendt, og er Noget, som vi ikke kunne indlade os paa; hvad der her kommer i Betragtning, er, at der var stillet den Betingelse, at et Lovforslag skulde fremlægges, og at det var forudsat at skulle skee i den daværende Session, hvilket naturligviis meget let kunde have været opfyldt, men ikke blev det.